

Arrest

nr. 64 091 van 28 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KÖSE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. EECKHAUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 augustus 2009 het Rijk binnen en diende op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 7 januari 2011 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Tamil afkomstig uit Point-Pedro, Jaffna district, Sri Lanka. In 1989 verhuisde u naar Nedunkerny, Noord Vavuniya, waar u handelde in groenten en fruit. In november 2008 vluchtte u samen met uw echtgenote en twee kinderen uit Nedunkerny. In februari 2009 kwamen jullie aan in Putumattalam waar jullie verbleven in een tentenkamp voor vluchtelingen uit het Vanni gebied. Op 10 april 2009 vluchtte uw gezin per boot naar Puttalam aan de westkust.

Uw echtgenote en kinderen zaten echter op een andere boot dan uzelf en zo raakten jullie elkaar kwijt. Na uw aankomst in Puttalam vond u via een priester onderdak bij Karo. Daar bleef u gedurende ongeveer drie maanden maar omdat iedereen afkomstig uit Vavuniya zou worden gearresteerd, besliste u het land te verlaten. Op 5 augustus 2009 vertrok u met een smokkelaar per boot naar Italië waar u op 20 augustus aankwam. De volgende dag vertok u vervolgens naar België waar u op 25 augustus 2009 een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw nationale identiteitskaart, een attest ter bevestiging van uw woonplaats, uw diploma advanced level, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en een rantsoenkaart.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u er niet in bent geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uw vrees door het Sri Lankaans leger te zullen worden gearresteerd louter omdat u tussen 2004 en 2008 geld gaf aan de Liberation Tigers of Tamil Eelam (LTTE) en twee keer per maand voedsel aan hen verkocht, kan in de huidige omstandigheden ernstig worden betwijfeld. Volgens uw verklaringen worden **alle** mensen uit het Vanni gebied, dat tot 2009 onder controle stond van de LTTE, verdacht van connecties met de LTTE (zie gehoorverslag CGVS pp. 8, 10). Dit is echter in strijd met de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beschikt. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt namelijk dat enkel personen die verdacht zijn van banden met LTTE in de zogenaamde "High Security Camps" blijven. Er is echter geen reden om te vrezen dat u in één van deze kampen zult worden opgesloten. Wat betreft het geven van geld aan de LTTE verklaarde u zelf dat **elke familie** dit moest doen (zie gehoorverslag CGVS p. 10), wat u dus niet meer verdacht maakt dan andere Tamils uit Vanni gebied. Ook uw bewering dat u twee keer per maand voedsel verkocht aan de LTTE is onvoldoende zwaarwichtig om aan te nemen dat u hiervoor zal worden vervolgd door het Sri Lankaans leger. U baseerde uw vrees louter op vermoedens zonder dat u ooit actief werd gezocht door het leger. Uw bewering dat één van uw werknemers tussen mei en juli 2009 werd gearresteerd door het leger en nog steeds wordt vastgehouden (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9), kon u op geen enkele manier staven. U vernam dit enkel via een vriend van u die naar het vluchtelingenkamp ging waar uw werknemer zat en daar van mensen hoorde dat sommigen overgeplaatst waren naar een ander kamp (zie gehoorverslag CGVS pp. 8-9). Het feit dat u samen met uw gezin tussen 15 februari 2009 en 10 april 2009 in een tentenkamp in Putumatalam verbleef en daar een rantsoenkaart verkreeg die werd uitgegeven door de Sri Lankaanse autoriteiten, wijst er eens te meer op dat u, zelfs niet ten tijde van de oorlog, als verdachte van banden met de LTTE werd beschouwd. Indien dit wel het geval zou zijn kan immers logischerwijze worden aangenomen dat u dan ook zou zijn opgesloten in een "High Security Camp". Quod non.

In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Indien u vreest te worden verdacht van banden met de LTTE moet echter uit uw individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of u daadwerkelijk banden heeft met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorhanden profiel van verdachte bij betrokkenheid bij de LTTE. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou bestaan.

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw nationale identiteitskaart, een gelegaliseerde kopie van uw geboorteakte en een attest ter bevestiging van uw woonplaats bevestigen louter uw identiteit, uw nationaliteit, uw burgerlijke staat en uw woonplaats. Uw rantsoenkaart bevestigt enkel uw tijdelijk verblijf in Putumattalan begin 2009. Hieraan wordt evenwel niet getwijfeld. Deze documenten volstaan echter niet om uw vrees voor arrestatie te staven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker vraagt de schorsing en nietigverklaring van de bestreden beslissing op grond van “*artikel 63, juncto 39/2, § 2*” van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006 en gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna vreemdelingenwet).

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overeenkomstig artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet over volheid van rechtsmacht, en treedt aldus niet louter op als annulatierechter, tenzij voor wat betreft de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen. Het beroep zal dus overeenkomstig artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet worden behandeld. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker roept de schending in van “*artikel 3 EVRM*”, “*artikel 10 van het EG Verdrag*” en “*het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

3.2. Vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder komt dan het louter citeren van de inhoud van “*artikel 10 EG Verdrag*” en het zorgvuldigheidsbeginsel zonder enigszins aan te geven op welke wijze de bestreden beslissing de rechtsregel en het rechtsbeginsel schendt. Deze middelen zijn dan ook onontvankelijk.

3.3. Verzoeker voert aan dat “*door een eventuele verwijdering naar het herkomstland het leven en de fysieke integriteit van verzoeker in het gedrang*” komt en “*het risico op een behandeling in de zin van art. 3 EVRM of een aantasting van het leven van verzoeker in de zin van art. 2 EVRM, reëel is*” terwijl er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een verwijderingsmaatregel maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Waar artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

3.4. Voorts is verzoeker het niet eens met de weigering van zijn asielaanvraag en voert bijgevolg de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. Voor iedere vorm van internationale bescherming, zowel voor de status van vluchteling als voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van haar asielaanvraag zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van haar verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen, naast coherente en gegronde verklaringen, onder meer alle documenten van verzoekende partij en relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet

met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

4.2. Verzoeker legt zijn identiteitskaart, een gelegaliseerde fotokopie van zijn geboorteakte in het Tamil en een bevestiging van zijn domicilie voor. Hij toont aldus zijn identiteit en afkomst uit het noorden van Sri Lanka aan maar niet zijn reisweg, noch het ogenblik dat hij Sri Lanka heeft verlaten en wanneer hij België binnenkwam.

4.3. Verzoeker stelt vervolging door de Sri Lankaanse autoriteiten te vrezen nu hij een kortstondige verplichte LTTE-training volgde, hij hen verplichte bijdragen betaalde, hij handel dreef met de LTTE en zijn werknemer gearresteerd werd door het Sri Lankaanse leger. Hij legt echter geen enkel objectief element ter staving van zijn asielsituatie voor. Voorts wijst verzoeker op de algemene situatie in Sri Lanka, maar brengt geen algemene informatie aan om zijn betoog te adstrueren *“dat algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie in Sri Lanka verre van rooskleurig is”*. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk worden bijgetreden waar hij de commissaris-generaal verwijt geen rekening te houden met deze algemene situatie, terwijl blijkt dat de commissaris-generaal zich nochtans baseert op objectieve en recente informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier, met name de *“UNHCR ELIGIBILITY GUIDELINES FOR ASSESSING INTERNATIONAL PROTECTION NEEDS OF ASYLUM-SEEKERS FROM SRI LANKA”* van *“5 July 2010”* waarin wordt gesteld dat, gelet op het einde van de burgeroorlog en de sterk verbeterde algemene situatie in Sri Lanka, niet alle Tamils uit het noorden nog nood hebben aan internationale bescherming. Dit standpunt werd overigens bevestigd in de recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *T.N. en S.N. t. Denemarken*, 2011). Enkel Tamils die voldoen aan een bepaald profiel, waaronder personen die ervan verdacht worden banden te onderhouden met het LTTE, opgesomd in een niet-exhaustieve lijst van het UNHCR, kunnen aanspraak maken op internationale bescherming.

4.3.1. Verzoeker toont niet aan over een dergelijk profiel te beschikken. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Zelfs indien enig geloof gehecht zou kunnen worden aan verzoekers beweerde betrokkenheid bij het LTTE, quod non, dan kan evenzeer vastgesteld worden dat deze beperkt was in de tijd (drie dagen), dat de deelname aan een LTTE-schiettraining in 2006 verplicht was en verdere acties - de verplichte geldelijke bijdragen aan de organisatie en de verkoop van voedsel aan de LTTE - gebeurden binnen een door de LTTE gecontroleerd gebied. Verzoeker verklaarde immers uitdrukkelijk dat ieder gezin verplicht werd tot het betalen van een bijdrage (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Ten slotte kon verzoeker geen duidelijkheid scheppen over de arrestatie en detentie van zijn werknemer. Tevens kan worden vastgesteld dat verzoeker en zijn gezin niet in de negatieve aandacht stonden van de Sri Lankaanse overheid, laat staan verdacht te zijn van banden met de LTTE, nu verzoeker en zijn gezin in een gewoon vluchtelingenkamp werden opgevangen waar ze een rantsoenkaart kregen, die overigens door verzoeker werd neergelegd.

4.3.2. Verzoeker komt in zijn verzoekschrift niet verder dan het louter citeren van rechtsregels, het volharden in zijn asielsmotieven en het verwijzen naar de algemene situatie in Sri Lanka. Als dusdanig wordt geenszins afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, die grondslag vinden in het administratief dossier, pertinent zijn en dan ook onverminderd overeind blijven en waaruit blijkt dat verzoeker de verdenking van banden met de LTTE en de daaropvolgende vrees voor vervolging door de Sri Lankaanse overheid niet aannemelijk maakt.

4.4. Tot slot staat het neergelegde diploma verzoekers identiteit, maar maakt geenszins zijn nood aan nationale bescherming aannemelijk.

4.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofdte van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Verzoeker verwijst enkel naar artikel 3 EVRM maar laat na een reëel risico op ernstige schade aan te tonen zoals bepaald in artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

6. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend en elf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK